

FARK VE CEM MAKAMINDAN VAHİY

Merhabalar efendim,

Bendeniz okumaya, öğrenmeye meraklı bir kulum, kafamı kurcalayan soruları gidermek için bilginize duyduğum saygı ışığında bu postayı gönderiyorum. İTÜ'de Uzay mühendisliği okumaktayım ve her derste, öğrendiğim her yeni bilgide Allah'ın kudretini bir kez daha teyid etmekteyim. Bu nedenle zihnimdeki hiçbir soruyu es geçemem.

Lafı daha fazla uzatmadan konuya girmek istiyorum. Kur'ân'ın birçok yerinde “ben sizi uyarmak için gönderilen aşikâr bir elçiyim” demekte. Fakat bu genelde tırnak içindedir ve bu ifade kullanıldıktan sonra sonunda “dedi”yi görürüz. (Şuara Suresi, 114-115 örneğin)

Fakat Zariyat suresinin 50. Ayetinin sonunda “dedi” ifadesini göremiyoruz. Direk Peygamberimizin ağzından konuşma durumu mevcut. Bunun sebebi nedir hocam? Başka âyetlerdeki gibi sonunda neden “dedi” ya da “de ki” ifadesi yoktur? Hürmet ve sevgilerimle...

Cevap: Bu tür sorulara verdiğim cevaplardan biri aşağıdadır. Ayrıca Kur'ân meleğin vahyidir adlı bir de kitapçığım vardır. İsterseniz onu Yeni Ufuklar Neşriyattan alıp konu hakkında daha ayrıntılı bilgi edinebilirsiniz.

Bu soruya yanıt olarak “Soru ve Cevaplarla İslâm”ın 4. Cildindeki “KUR'ÂN ALLAH KELÂMI, MELEĞİN SÖZÜDÜR” yazısı eklenerek gönderilmiştir:

KUR'ÂN ALLAH KELÂMI, MELEĞİN SÖZÜDÜR

Ayetlerin incelenmesinden Kuran'da ağırlığı olan, değer verilen olaylara yemin edildiği anlaşılır. Bunlar kalem, yazı, yazı araçları, Hz. Muhammed, Kuran, karanlık gece, aydınlık gündüz, akıp gidenler, dönüp saklananlar, sırtını dönmekte olan gece, soluyan sabah, erkek ve dişiye yaratan güç, tan yeri ağarması, on gece, çift ve tek, koşup düşmanın ortasına dalan akıncı atlar, kayan yıldız, güneş, arz, arzı yuvarlatan güç, yükseltilecek gök, kaynatılan deniz, nefsi yaratan kudret, burçlu gök, haber verilen gün, o gün tanıklık eden ve tanıklık edilen, tin, zeytun, tür, tûr-i sina, beled-i emin, kıyamet günü, nefsi-i levvame, birbiri ardınca gönderilenler, estikçe esenler, yaydıkça yayanlar, ayıranlar, öğüt bırakanlar, esip bulutları taşıyanlar, yağmur yüklü bulutlar, süzülüp giden gemiler veya gezegenler, işleri taksim edip düzenleyenler, dönüşlü gök, ince deri üzerine yazdırılan kitap, dalıp çekenler, soyup alanlar, işleri düzenleyenler ve beyt-i mamur.

Arap edebiyat üslubu

Söze güç vermek için vurgulanması, dikkat çekilmesi istenen bir şeye, bir kavram üzerine ant içmek Arap edebiyat üslubunun gereğidir. Kuran, Arap edebiyatının doruğu olan bir üslupla gelmiştir. Bu üslubun gereklerini kullanması doğaldır. Kuran, direkt olarak Allah'ın sözü değil, Allah'ın vahyi, meleğin sözüdür. Allah'ın sözü denmesi, asıl anlam itibariyledir. Allah, melek Cebrail'i, insan elçisi olan Hz. Muhammed'e birtakım buyruklarını, birtakım gerçekleri duyurmakla görevlendirmiştir. Melek, Hakk'tan aldığı buyrukları, duyurmakla görevli olduğu ilahi manaları, insan konuşma kalıplarına dökerek insan elçiye (Hz. Muhammed'e) vermiştir.

İşte Kuran, mana itibariyle Allah'ın kelamı, fakat söz kalıpları (lafız) itibariyle meleğin kavlidir (sözüdür). *"O, değerli bir elçinin (Cebrail'in) sözüdür" (Tekvîr Suresi: 19)*. Bu bakımdan ilahi manaları insan konuşma kalıplarına dökerek veren melek elçi, Kuran'ı, Arap edebiyat üslubuna göre vermiştir. Bu yemin kipleri de direkt olarak Allah'a ait değil, meleğe aittir. Melek bazı sözlere güç vermek, dikkat çekmek için yemin üslubunu kullanmıştır. Üstüne yemin edilen tin, zeytun da sanıldığı gibi bilinen meyveler değil, vahye sahne olmuş, peygamberlerin vahye mahzar olduğu bölgelerdir.